

stroj. Není tedy účtem o dodaném zboží, nýbrž jenom výkazem o dlužné jedné splátce beze všeho výkazu pohledávky a splátek. Nelze ho považovati za fakturu o dodaném zboží, jak předpokládá § 88 druhý odstavec j. n., ani proto, že by zasláním více účtů na různé splátky z jediné dodávky s různými doložkami splatnosti a žalovatelnosti mohla býti založena příslušnost různých soudů. Zákon předpokládá, že zasláním a přijetím faktury bez námitek jest založena jednotná příslušnost určitého soudu pro celý dluh z jedné dodávky. Proto dovolací soud souhlasí s názorem odvolacího soudu, že tak zv. fakturu ze dne 22. prosince 1922 nelze považovati za fakturu ve smyslu § 88 druhý odstavec j. n.

Čís. 8531.

Nálezy senátu disciplinární komory ředitelství státních drah nemohou soudy přezkoumávati s hlediska věcného, nýbrž jen formální náležitosti nálezu, zejména zda nález nebo řízení jemu předcházející nevykazují podstatných vad, které by byly s to, způsobiti zmatečnost.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1928, Rv II 234/28.)

Žalobce, železniční zřízenec, domáhal se proti československému státu určení, že disciplinární nález senátu disciplinární komory ředitelství státních drah jest neúčinný, jakož i zaplacení služebních požitků. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce napadá žalobou nález senátu disciplinární komise ředitelství státních drah ze dne 19. června 1925 a domáhá se výroku, že nález je bezúčinný a že z toho důvodu jest žalovaný československý stát povinen, vyplatiti mu zadržené služné. Než nález senátu disciplinární komory byl k žalobcovu odvolání v kárném řízení přezkoumán disciplinárním dvorem ministerstva železnic a byl jeho rozhodnutím ze dne 8. září 1925 potvrzen a toto rozhodnutí nabylo právní moci. Tímto nálezem disciplinárního dvoru jsou soudy vázány potud, že nemohou jej s hlediska věcného (materiálně) vůbec přezkoumávati a lze soudům jen zkoumati formální náležitosti nálezu, zejména zda nález nebo předcházející řízení nevykazují podstatné vady, které byly s to, by způsobily zmatečnost, tvrzenou žalobcem. Z vad žalobcem vytýkaných mohla by s tohoto hlediska přijíti v úvahu námitka, že senát disciplinární komory nebyl řádně obsazen (§ 477 čís. 2 c. ř. s.), kterou žalobce odůvodnil přednesem, že člen disciplinárního senátu komory R. nebyl po celou hodinu kárnému ústnímu jednání přítomen. Než v tomto směru zjistil již prvý soud, že se přisedící R. vzdálil za sezení jen na několik minut z jednací síně při čtení listiny jemu známé a že pak po dobu

jeho nepřítomnosti bylo jednání předsedovo přerušeno až do jeho návratu. Žalobce nenapadal toto zjištění v odvolání důvodem rozporu s kárnými spisy, z nichž bylo učiněno, nýbrž zjištění toto si pro své odvolací vývody libovolně změnil a přizpůsobil. Nepřítomnost přisedícího R-a, tak, jak byla soudem zjištěna, nezpůsobila však zmatečnost v řádném obsazení disciplinárního senátu komory ani jeho nálezu a důsledkem toho ani konečného nálezu disciplinárního dvoru ministerstva železnic, který se touto vadou také zabýval a neuznal ji za opodstatněnou. Ostatní formální vady vytýkané žalobcem disciplinárnímu řízení, byly nadhozeny jen povšechně, což platí zejména o výtce, že některý přisedící neovládal jednacím jazyk, a že nebyly čteny listiny žalobcem předložené. Nebyly-li tyto výtky žalobcem skutkově určitěji doloženy, nelze ani odvolacímu řízení vytýkati vadnost § 503 č. 2 c. ř. s., nepřipustil-li odvolací soud důkazů o takto neurčitých a nepřesných údajích žalobcových (§ 275 c. ř. s.).

Čís. 8532.

Výslužné (podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.) nepatří mezi dávky a platy s tříletým promlčením podle § 1480 obč. zák. původní doslov.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1928, Rv II 385/28.)

Žalobě zaměstnance proti zaměstnavateli o placení zaopatřovacích požitků podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Napadeným rozsudkem cítí se žalovaný stížena v tom směru, že ho odvolací soud odsoudil k placení pensijních požitků žalobci, pokud se týče k doplatku na pensi zvýšenou podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. za dobu starší tří let, počítajíc od podání žaloby nazpět. Leč neprávem. Výslužné jest, jak vyslovil tento Nejvyšší soud již ve více rozhodnutích (srovnej rozhodnutí čís. 1269, 3719 sb. n. s.), zadržanou mzdou, která se vyplácí dodatečně po rozvázání služebního poměru. Tomu-li tak, nespadá výslužné, jak mylně za to má dovolatel, mezi dávky a platy s tříletým promlčením podle § 1480 obč. zák. v původním doslovu (srovnej judikát bývalého nejvyššího soudu čís. 111 Gl. U. čís. 9035) a, protože nové ustanovení § 1486 obč. zák. o zkrácené lhůtě promlčení u mzdy a u služebních platů vstoupilo v účinnost podle zákona ze dne 26. března 1925, čís. 47 sb. z. a n. teprve dnem 1. dubna 1928, nepochybil odvolací soud, když přes námitku promlčení přisoudil žalobci doplatky k pensi i za dobu starší tří let. Dovolání, jež to napadá, bylo jako neopodstatněné zamítnouti.